

text
Pasqual Alapont

il·lustracions
Montse Español

bromera

Morgana la dels ulls verds

Ens han donat les notes del segon trimestre. Estàvem nerviosos, però la mestra encara ho estava més, semblava com si se'ns volguera llevar de damunt com més prompte millor per anar-se'n de cap de setmana a la caseta de la muntanya. Pobra Isabel, aquest sisé se li està fent més llarg que un dia sense tele.

He tingut bones notes, millors que el trimestre passat, en comptes d'un excel·lent en tinc dos, Mates i Medi. En general la gent estava conformada, però hi ha hagut algun petit drama. Brunilda, que va tot l'any a una acadèmia, s'esperava un excel·lent en Anglès, i quan s'ha vist el notable, se li han girat els ulls.

–Et quedaràs torta si fas això –li ha dit Lola.

Però Brunilda només tenia ulls per al seu notable, com si no donara crèdit al que veia. Juli, en canvi, estava més content que unes pasqües, i això que n'ha eixit ben escaldat, només ha aprovat l'Educació física i Medi, però això no és cap novetat: Juli sempre va just amb les notes, i l'any passat li anà d'un pèl passar de curs.

–Aprovat en Medi, què us sembla? –ha gallejat–. Això no ho poden dir tots, eh?

Té raó, Aureli no ho pot dir, perquè en comptes d'un herbari va presentar uns testos que havia comprat al mercat i Isabel se l'ha carregat.

Entre classe i classe, Berenguer s'ha fet el trobadís i m'ha volgut donar les gràcies.

—A mi, per què?

M'ha ensenyat el butlletí de qualificacions i m'ha assenyalat la nota de Matemàtiques.

—Si no arriba a ser per tu, que... que em vas explicar la cosa de les fraccions, no sé què se n'hauria fet, de la meua vida. Mor... Morgana, jo... jo...

Ha deixat la frase enlaire i s'ha tornat roig. No sabia què fer-se de les mans, i jo tampoc. Sé que li agrada, m'ho va escriure en una poesia, i a mi també m'agrada, però quan ens trobem l'un al costat de l'altre és com si ens engegaren el motoret de la desesperació amorosa. La setmana passada vam quedar a la biblioteca i vam estar estudiant junts per a l'examen, la meua primera cita amb un xic. Em va convidar a un tros de l'entrepà de xoriço i formatge que duia, però el bibliotecari ens va enxampar i ens va tirar al carrer; no es pot menjar allà dins. Després em va acompanyar fins a casa, Berenguer, no el bibliotecari, i va passar tota l'estona parlant dels numeradors i els denominadors. Quasi *gomite*, que diu Paula. No parava de pensar: «Si m'agafa la mà em muir», però no me la va agafar i quasi em muir del disgust.

No ens havíem tornat a veure des d'aquell dia, i el cor m'anava a tres mil. Per sort, les xiques han vingut a rescatar-me i hem eixit al pati. Hem fet un partidet de bàsquet xics i xiques mesclats, set contra set. No hi havia espai per a moure's, però ens hem fet un fart de riure. La gent feia passes, dobles o xafava les ratlles, i quan anaves a llançar, algun graciós se't plantava davant i en comptes de cobrir el llançament et feia carasses. Al remat, no sabies si estaves jugant a bàsquet o a la mona furona.

La competició s'ha acabat de moment. En la primera fase, l'equip de xiques hem quedat les primeres. Mercé, la nostra entrenadora, que és també la mestra dels més menuts, diu que farem una lligueta amb les campiones d'altres grups. Espere que no siga com el rumor que ens posaran un cobert per a la pista de bàsquet. Ja dura tres anys, aquest rumor.

M'encanta jugar amb l'equip, en sóc la base titular, però hi ha dos nanes de cinqué que em voldrien llevar el lloc. De moment, una, l'Eloïsa Mammelletes Golden, ja em va pispar el nóvio fa uns mesos. No és que Víctor fóra nóvio nóvio, vaig fer dotze anys el mes passat, i una no té nóvio nóvio als dotze anys, però em feia gràcia des de l'escola de cagons. Al principi, m'ho vaig passar malament, tenia una peneta al coll que no em deixava empassar-me les lletilles, però després aparegué Berenguer i vaig continuar sense poder-me empas-

sar les lletilles, que no m'han agradat mai. Però, per sort, ha desaparegut la peneta.

Les amigues de sisé també estan en l'equip de bàsquet, excepte Brunilda que sempre té classes d'anglès, violoncel, natació o de no sé quines coses més. Fa tantes activitats, la pobra, que a vegades es queda adormida o es posa malalta de la malaltia de les extraescolars.

M'he alçat matí perquè la iaia m'ha tirat mig got d'aigua a la cara, ella no perd temps en despertar-se i va directa als remeis casolans.

—Sol i aigua, temps de març. Vinga, dropa, que el sol és fora.

He contraatacat amb un refrany de la meua collita:

—Dissabte queda't al llit, que et farà molt de profit.

Però la iaia és la campiona dels refranys, i m'ha llevat el llençol d'una revolada:

—Si vols ser venturosa, no sigues peresosa.

—Però si són les nou, iaia.

—A la teua edat...

No he sentit la resta perquè m'he tapat les orelles i he fugit al lavabo, però sé el discurs de memòria: a la meua edat ella feia no sé quantes hores que anava en dansa, ja havia donat menjar als conills i s'havia rentat la cara amb aigua gelada, no com ara, que semblen unes senyoretetes tot el dia davant la maleïda maquineta.

La mare treballa dissabte al matí; és perruquera i les dones volen estar presentables per al cap de setmana. El pare treballa en un viver; normalment, el dissabte fa festa i s'instal·la davant de la tele per mirar les curses de cotxes i tota mena de

competicions esportives, però quan s'acosta el bon oratge té més faena i ha de preparar palmeres i gnoms de pedra per als xalets dels alemanys.

Mentre m'endrecava, he sentit que la iaia bastonejava la porta del meu germà, però Ricard devia tenir els auriculars posats o es feia el sord, i la pobra no s'ha atrevit a despertar-lo amb el got d'aigua. Ahir estava molt emprenyat per culpa de les notes, per culpa dels meus excel·lents sobretot, perquè ell n'havia suspés una i no el van deixar eixir.

Després de prendre un got de llet i galetes per a desdejunar, m'he posat davant de l'ordinador i he parlat amb Sílvia.

MORGANA. Ke fas?

SÍLVIA. Acabe de canviar una КК.

MORGANA.

Sílvia té una germaneta, Vanessa, i encara du bolquers. Els seus pares s'han separat fa un temps i a ella li costa fer-se'n compte.

Anava a demanar-li si anàvem al cine aquesta vesprada, però ella s'ha avançat:

SÍLVIA. T'he de deixar, Vanessa ha fet una altra cagarrina.

MORGANA.

21 de març

Passe el cap de setmana desitjant que passe el cap de setmana. Cap de la colla ha volgut venir al cine i no volia anar tota sola amb Berenguer, tenia por que ens veiera algú i que escampara la notícia del nostre felix enllaç per l'escola.

Laura, l'enigmàtica xicoteta del meu germà, s'ha deixat caure per casa. És gòtica: li agraden les pel·lis de por, els vampirs i tot això, i va vestida de negre com una viuda, la Viuda Negra li diu la iaia, però és una xica molt sensible i delicada, i sempre té paraules amables per a mi. Encara no sé com pot suportar el meu germà. Per sort, des que van junts, l'adolescència de Ricard se'ns està fent més suportable. La mare l'ha convidada a dinar, teníem arròs caldós, però Laura ha somrigut i ha dit que no es podia quedar.

—Ja ho tens: els vampirs s'alimenten de sang —ha xiuxiuejat la iaia, i ha fet el senyal de la creu.

22 de març

Ja tenim el tercer trimestre en dansa. A penes entrar a classe, Isabel ens ha endinyat els diftongs a la cara. Sense preguntar-nos com havíem passat el cap de setmana ens ha explicat que un diftong és la unió de dues vocals en una sola síl·laba, i que un hiat

és quan es pronuncien en síl·labes diferents dues vocals que s'escriuen juntes.

Que feliços aquells temps de l'escoleta infantil que en tornar a classe el dilluns havíem de fer un dibuix de la família o enganxar uns gomets en una quartilla.

Al pati, a l'hora d'esmorzar, hem fet rogle, i Aureli, entre mos i mos d'entrepà de pernil, s'ha queixat de com de difícils s'estan posant les coses en sisé de Primària.

—Veges tu què m'importa a mi si hi ha diftongs que no es comporten com a diftongs i han de dur o no un accent. Dubte que hi haja algú al món que en conega ni un sol exemple, i la vida continua, no s'ensorra el món per això. —Tot d'una s'ha encarat amb Juli:— Tu en saps algun, company, de diftong raret?

—Què és això, una marca d'electrodomèstics?
—ha respost l'altre.

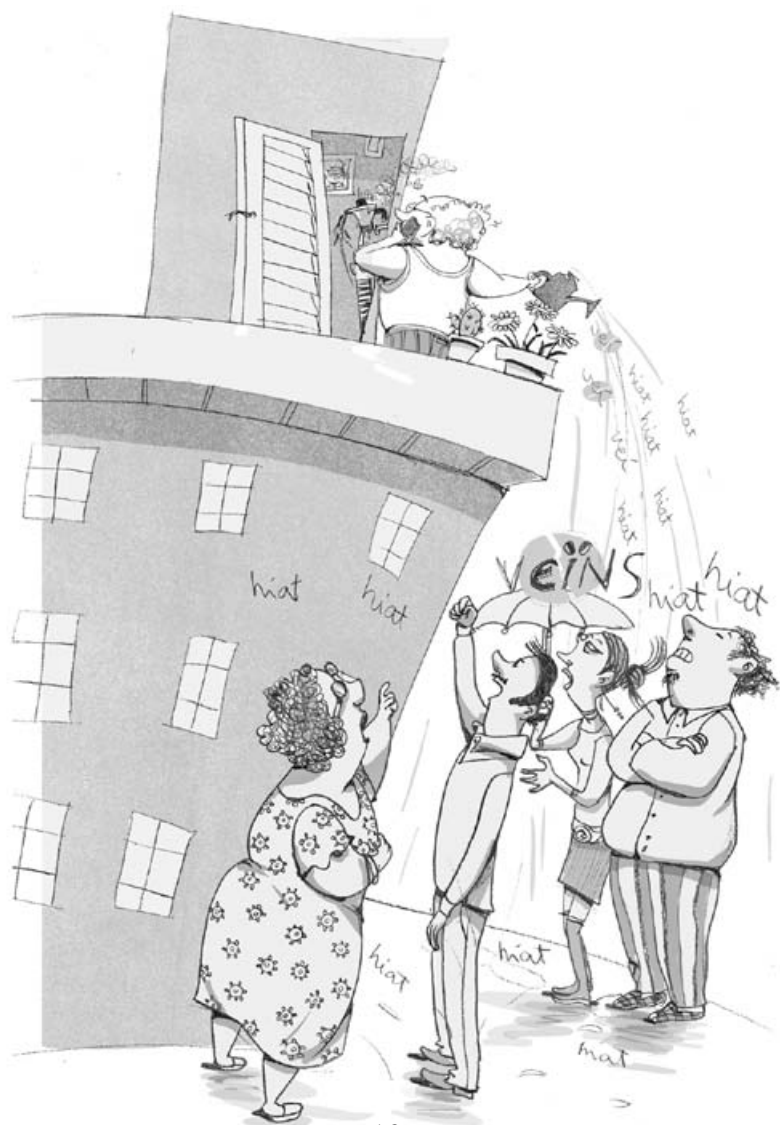
Aureli ha obert les mans en senyal de triomf.

—Ho veieu?

—Clar que n'hi ha, tarats, n'hi ha una pila, de casos —ha intervingut Pili—. *Veí*, per exemple.

—D'acord, *veí*, perfecte! —s'ha exclamat Aureli—. I de què aprofita això? És que el teu veí deixarà de ser veí perquè li llevés un accent? Els veïns solen discutir pel color dels tendals, però els accents no formen part de la junta de veïns. Què els importa?

Berenguer ha començat a parlar, no ho sol fer quan hi ha molta gent, i això ha fet que es posara més nerviós.

–Bé... els poetes... els poetes, jo... jo...

–Tu què, moniato? –ha escopit Pere.

Me l’hauria menjat. Pere és fosc com l’entrada d’una cova una nit sense lluna, però em feia no sé què fer de mare de Berenguer i m’he mossegat els llavis. Tothom el mirava, i ell s’ha enrojolat. Ha agafat aire i ha deixat anar:

–Els poetes han de conèixer molt bé els diftongs i els hiats, perquè han de fer que els poemes tinguin música, i no pot ser que cada vers estiga escrit a la babalà, s’han de comptar les síl·labes. El mateix passa amb les cançons –s’ha posat la mà al pit–. Jo no sóc un poeta professional, però proveu de pronunciar un diftong malament i la millor cançó del món es pot convertir en un bunyol monumental.

S’ha fet un silenci, i a mi se m’ha eixamplat el pit d’orgullosa que estava del meu xicot.